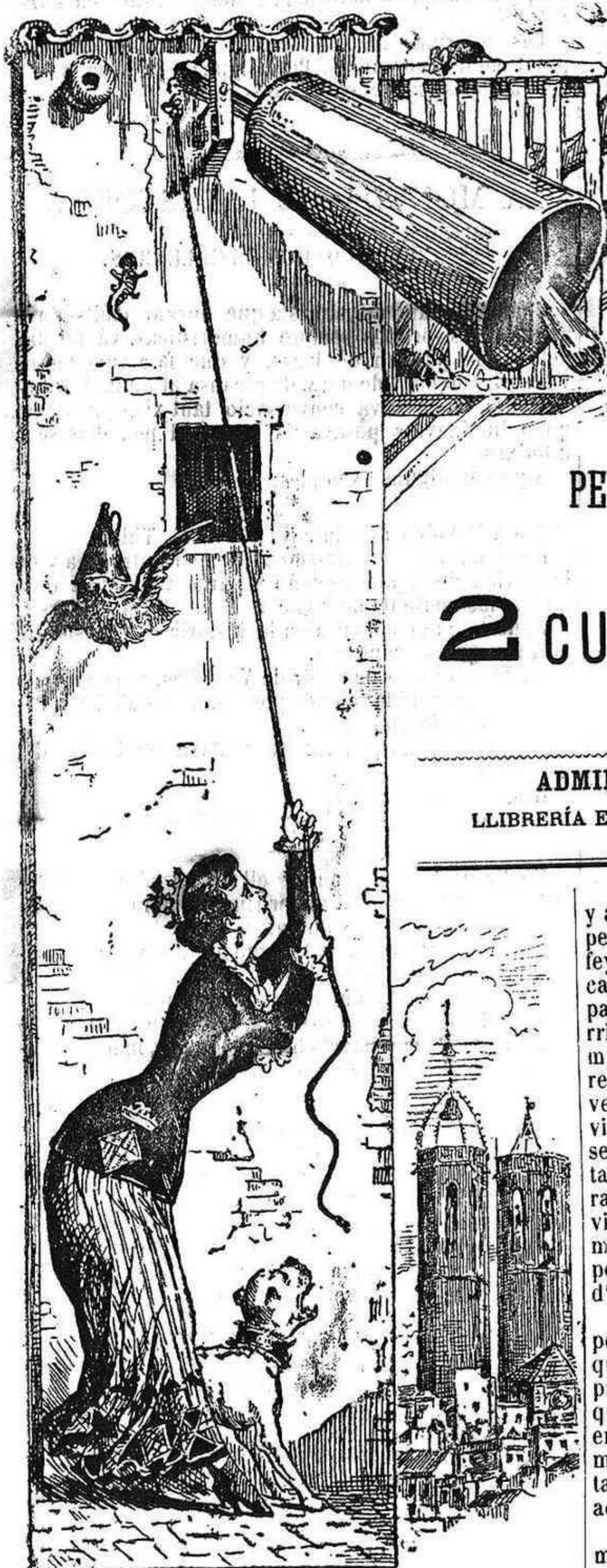

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

MEMORIA D' UN POETASTRE.

No fá pas gaires días que vaig comprar en los encants un diccionari català-castellà-llati, y al arribar á casa vaig voler treure unas cubertas de paper de diari qu' embolicavan las tapas, per l' estil de lo que solen fer los noys ab los llibres de primeras lletras, y 'm trobo entremitj ab tres cuartillas de paper de barba, escritas ab una lletra com sortida d' una litografia y que textualment diu aixís:

* *

«¿Qué vinch á ser jo en aquest mon? Ni més ni menos qu' un auzell sense plomas, uns espolsadors sense simolsas, un cotxe sense rodas, es dir, soch un trasto inútil; soch un pobre diable que per entrar en la colla d' en Pere Botero encare m' hauria de valer de més de quatre influencias.

Quan vaig fer la caparrada de venir al mon, era un divendres magre de Quaresma de l' any que vá caure Espartero, y fins aprop dels quinze anys, vaig passar una vidassa com un caball de *recreyo*, perque ab tot y las mèvas magrícias d' avuy, soch fill de molt bona casa. Lo meu pare vá ficarse á la guardiola dels pensaments que jo havia de ser capellá y no vaig tenir altre remey, á pesar meu, qu' empender 'ls estudis per menjar ostias, baladrejar en los enterros pels carrers

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

y anar á trepitjar farigolas ab un trabuch á la espalla; pero cá; jo en lloch de repassar aquells llibres que 'm seyan venir estornuts, enviaava xaradas y trenca-closcas á *La Campana de Gracia* y encare que la major part de las vegadas veya en la correspondencia las terribles paraules «*No fa*», vaig lograr per si, qu' un dia m' insertessin una cantarella després d' havèrmela arreglada 'ls redactors. ¡Vatua listo! Lo dia que vaig veure ab lletras de motillo las potas de mosca qu' havian dibuixat las tres camas de ma ploma, ja 'm vá semblar que las tragedias d' en Balaguer eran dolentes y qu' en Milà y Fontanals no sabia qu' es literatura. Llenso de revés los llibres que 'l meu pare m' havia comprat per aprender de ser hipòcrita, y de cop me 'n vaig á comprar una resma de paper de barba, per abocarhi á bots y á barrals la munió d' ideas que d' hora en hora anava forjant la mèva cervellera.

»Lo meu pare vá saber la mèva determinació, no se per quin conducto, y m' escrigué una carta dihentme que si tot seguit no abandonava 'l camí qu' havia emprès no contés ab res de casa y 'm fes càrrec de que no tenia pare. ¡Qué pare, ni vuit quartos! vaig dir entre mi. un verdader geni com jo, no necessita família ni necessita patria; per familia té tota l' humanitat que l' admira; per patria té tot l' univers que l' aclama.

»¡¡Ay pobre de mi!! Vaig treure bén bē la grossa; més m' hauria valgut qu' avants de fer aquell pensament, haguès imitat á més de quatre maritòrnies qu' ab son afany de llimpiesa s' han fregat ab sal fumant las rajolas del ventrell. Ha resultat d' aquella disbaixa, que 'l meu pare no m' ha escrit més ni m' ha enviat cap més quartos, qu' es pitjor, y aquí estich que no sé de qué fer mánegas; que l' humanitat y l' univers ab qui contava 'm fan més mala cara qu' un tisich; que porto las butxacas més vuidas qu' un catufol quan baixa y que ab tot y haver escrit més que Calderon, no trobo may cap editor que vulgui comprar las mèvas obres, ni à prèu de diaris vells. De dramas y comedias n' hi escrit al per major; pero totes permaneixen sobre la mèva taula, l' una á caball de l' altre carregadas de mandra y més empolsades que la cara de las senyoretas que corren avuy, perque 'ls empressaris sempre m' han dit que 'ls paper en que están escritas es de molt bona classe y que la lletra es molt bonica; pero que pera posarlas en escena fora precis que la generació present se tornés tota com jo.

»Una obra mèva s' está representant continuament: es una tragedia tant fortá que fins daria ganas de plorar á un nuvi ó á un que se li haguès mort la sogra. L' acció d' aquesta tragedia passa en un quarto d' una dispesa de quint pis, qu' es à casa, y 'ls únichs personatges que hi prenen part son una dispesera que no 's cansa mai de demanarme las mesadas y jo que per pagarlashi tinch d' esperar las monedas del metall qu' encare s' ha de descobrir, interveninti com à comparas una récua de ratas desvergonyidas, que fent àli ab la mestressa, s' han empenyat en treure'm de casa.

La desgracia 'm persegueix incansable, com si li deguès alguna cosa y no veig pera mi altre si que la d' aquell burro que quan estava acostumat á no menjar se 'n vá anar á parar al canyet.

»Un consol tant sols me resta: l' home aquell que al cap de tants anys de ser mort gosa de tanta fama, lo pobres Cervantes, que no sé si com jo vá neixe un divendres ó quin dia de la setmana, vá trobarse també ab los apuros en que avuy jo 'm trobo y segons nos diuhens los d' aquell temps, lo dia que vá acabar lo *D. Quijote* no vá tenir res per separar. Com ell, donchs, me considero, ab la sola diferència que si ell ab sa incomparable obra ha portat son nom á la inmortalitat jo ab tot y haver gastat més paper que la imprenta d' en Ramirez, no hauré conseguit altra cosa que, quan me mori, ningú 's recordi may més de mí, y 'm diguin solzament: ¡¡Que Déu l' haja perdonat!!»

Per la copia:
BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

UN ÀPAT.

En una reunió d' amichs se parlava dias atrás de gastronomia, quan un d' ells vá presentar la següent proposició:

—Un home sol pot gastar 2.000 rals en un dinar?
Tots van contestar:—Impossible!

—Se sobreenten que ab lo menjar hi vá comprés lo beure.

—Naturalment...

—Bueno donchs, jo dich que un home, y no 's tracta d' un *camàlich*, sino de un gastrónomo intelligent, de un deixeble de Montrion ó de 'n Courchamps, pot gastarse 2.000 rals en un àpat.

—Tú, per exemple.

—Jo ó qualsevol altre.

—¿Y tú 't comprometerias á ferho?

—Ja ho crech!

—Jo pago 'ls 2.000 rals—vá dir un.—Pero fém las condicions.

—Res més senzill. Me 'n vaig á ca 'n Martin, faig la llista del dinar y meno per valor dels cent duros.

—Sense deixar res en las platas ni en los plats?

—Home, algo hi tindré de deixar, deixare 'ls ossos.

—Accepto. ¿Y quin dia 's fará la prova?

—Demà si vols.

—Pero ¿demà no esmorsarás?—vá preguntar un dels companys.

—Demà esmorsaré com tots los dias.

—Està dit. Demà á las set á ca 'n Martin.

Aquell mateix dia nostre gastrónomo se 'n vá anar á dinar com de costum al *restaurant* y de sobretaula vá redactar lo *menú* del dinar de la juguesca.

Vá fer cridar al *chef*. Aixó passava al fort del hivern; lo nostre home vá demanar fruitas y menjars costosos. Era temps de veda y vá demanar cassa.

Lo maitre d' hotel se vá pendre vuit dias de temps pera prepararse. S' van concedi 'ls vuit dias.

Passat lo plasso, van compareixe al restaurant, voltant la taula ocupada pel gastrònom, los testimonis y amichs, los jutjes de camp, millor dit, los jutjes de taula.

Tenia dos horas per dinar: de set á nou.

Podia parlar ó callar durant lo dinar á gust seu.

A la hora fixada vá fer una senya al mosso y aquest vá portar a taula dotze dotzenas de ostras de Ostende y mitja botella de Johannisberg.

Pero aquell dia tenia gana y vá demanar un' altre grossa d' ostras y mitja botella més de la mateixa marca.

Després se vá fer servir una sopa de nius d' auranta que fou xarrupada en un Jesus.

—De veras, senyors, que m' he animat y vaig á disfrutar d' un dinar caprichós.

—Demana, —l' hi digueren los testimonis,—avuy tú ets l' amo.

—M' agrada l' beefsteak ab patatas.

—No val á dar consells, —diguè un.

—Garson, pòrtam un beefsteak.

Lo garson, parat, se vá mirar al gastrònom.

—Que no m' has entès?

—Si senyor; pero com que 'm creya que ja estava fet lo menu.

—Es veritat; pero això es un extraordinari y si volen ho pagare apart.

Los testimonis se miravan espantats. Lo mosso vá portar lo beefsteak ab patatas y l' heroe se l' va menjar ab un tres y no res.

—Bueno, are l' peix.

Surt lo peix.

Senyors, aquest ferra del llach de Ginebra es delicis, únicament se cria en aquell punt y no obstant se porta á Barcelona. Aquest demati mentres esmorzava encara era viu: ha sigut precis transportarlo de Ginebra á Barcelona dintre d' un barril ab aigua del llach.

Los recomano l' ferra: es un plat de punta.

Cinch minuts després, no quedavan mes que las espines.

—Noy! Lo faisan.

Compareix lo mosso ab un faisan truffé.

—Un' altre botella de Burdeos de la mateixa marca. Lo faijan vá desapareixe ab un obrir y tancar d' ulls.

—Jo crech—vá dir lo mosso—que l' senyor s' ha equivocat demanant lo faijan truffé, que no era al menu.

—Caramba, tens rahò. Afortunadament no perdrà l' apostia pera menjar més; los senyors son tant amables que si l' meu dinar passa, dels 2.000 rals, no 'm faran quedar malament. Pero no vull abusar. Pòrtam los salmis d' Ortolans.

N' hi havia déu sobre l' plat. Tots déu van desapareixe del plat á la boca y de la boca al ventrell del gastrònom.

—Senyors, vá dir: lo menu no pot ser més senzill. Are sols faltan los espàrrechs, los pésols, las ananas y las maduixas, y com a vins, mitja botelleta de Constance, mitja de Jerez mareado, una tassa de café y licors.

Tot això vinguè sobre la taula y ab tota tranquilitat lo nostre heroe n' va dar compte.

Lo dinar havia durat una hora y disset minuts.

—Jo crech que he complert la juguesca ab tota legalitat.

Tothom vá dir que si.

—Noy, lo compte.

Los testimonis passaren la vista pel compte, que deya així:

Pessetas.

Ostras de Ostende 24 dotzenas	30
Sopa de nius d' auranteta	150
Beefsteak ab patatas	1
Ferra del llach de Ginebra	65
Faisan truffé	40
Salmis d' ortolans	50
Espàrrechs	15
Pésols	12
Ananas	30
Maduixas	20

VINS.

Johanisberg, una botella	24
Burdeos, grands crus 2 botellas	50
Constance, mitja botella	40
Jerez mareado, mitja botella	50
Café y licors	1'50

Total . . . . . 578'50

Se vá comprobar la suma y estava conforme.

Los testimonis portaren lo compte al que sostenia la aposta, y que estava acabant de dinar en una habitació del mateix restaurant, lo qual vá pagar lo compte y doscents duros més, import de la juguesca.

—No corria pressa, diguè l' venedor, ja ho hauriam trobat. Y per altra part tú déus voler la revenja.

—Me la donas?
—No faltaria més.
—Quin dia?
—Are.

P. D. P.

Lo joye poeta manresa D. Joseph Martrus ha publicat una colecció de fàbulas alemanes traduïdes al català.

Com de costum, ne donarém una per mostra.

LO SOL Y 'L NUVOLE.

Davant del sol se posa
un núvol de tempestat
que á esclarir no vá arribá;
mes per un rato eclipsa
del astre la claretat.

Quan lo núvol opressor
s' bagué ja allunyat un xich
torna á brillá ab esplendor
lo sol, y á son enemic
enclogué en un cércol d' or.

* * *
Eterna llohança mereix
y ocupá un lloc distingit
qui ab sa protecció, al mateix
que l' ha vilment oprimit
generós afavoreix.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Qui es capás de contrariar las costums arreladas en la rutina? Jo crech que passarán anys y passarán singles, y 'ls espanyols y sobre tot los barcelonins, quan arribi la festa de Tots Sants, menjaran tres raccions distintas: una de castanyas, una de panellets y un' altra de Tenorio.

Y no obstant, si avuy existis lo tipo de D. Joan, no se tindria per un caballer, sino per un pinxo, y passaria més temps al pati de la Gardunya que voltant per aquests carrers y fent de la sèvas, fins á esperar l' hora de la mort, en la qual basta un moment de contrició, porque quedin perdonadas tantas culpas y tants escàndols. «Diverteixte y atropella per tot, diu la moral del drama, mentres á última hora, quan estigas á punt de beure oli, t' agenollas y demanas perdo.» ¡Quina moral més comodal!

Es inútil dir que aquest any, com los passats y com succehirà en los vinents, s' ha posat D. Juan Tenorio en tots los teatros: en alguns lo desempenyo ha sigut només que regular, en altres no ha arribat á la mida: en lo Circo ha pres la forma d' heroe de zarzuela, y 'l públich se n' ha rigut.

—Me sembla que Tenorio no estava per tants romansos, deya un espectador impacient.

Y en efecte: al autor del Tenorio, zarzuela, l' hi ha succehit allò que deya Cervantes: «Nunca segundas partes fueron buenas.»

Després de la Lucia, la Lucrezzia. Los diletanti voldrian sentir las grans partitures, y será necessari que la direcció artística del gran teatro procuri satisfacer tantas legítimes aspiracions. La Lucrezzia es un' òpera molt manusjada. De tant vella ja comensa á tenir arrugas. Y no obstant, l' execució vá ser inmillorable. La Cepeda, que a una veu admirable reuneix un sentiment dramàtic que s' imposa, arrebatá al auditori, especialment en l' últim acte. ¡Y Gayarre! ¡Oh! Era precis sentirlo per comprender l' entusiasme del públich: en lo tercetto del acte segon alborotá y en la romansa del D. Sebastiano, pessa intercalada en l' acte tercer, dona un ré bemol perfecte, lo qual accusa l' existència de una veu generosa y omnipotent, porque dona l' que no pot donar cap més tenor del mon. Un ré bemol es un pedestal per un artista.

Lo baix senyor Nannetti demostra que tenia molt bona escola de cant y un domini complert de l' escena, y la Sra. Treves vá sortir molt ayrosa del seu emprenyo.

La companyia dramàtica del Principal ha censat molt bé la temporada.

D. Manel Catalina es no sols un excellent director d' escena, sino també un actor de punta. En las comedias de costums, y sobre tot en las de frac, hi ha que véure'l per aplaudirlo. Té una elegancia, un desembars y un domini tant complert de l' escena que cautiva. Vesteix admirablement, y sab donar á las frasses y als versos aquell valor natural que fa resaltar las galas del poeta, sense esforçar la tessitura. Los demés actors que l' rodejan procuran imitarlo.

No té més que un defecte y aquest no depén de la sèva intel·ligència, sino de la manera d' emitir la veu, á causa, sens dupte, de una mala conformació dels órgans vocals: en Catalina glopeja las paraules; pero això y tot las demés qualitats que l' adornan se sobreposan á tot.

La caracteristica Sra. Dansan y l' caracteristich senyor Bartra son també dos actors excellents. En quan a la primera dama Sra. Guijarro, reservem lo nostre

judici fins á véurela en obras que l' hi escaygan millor que les que s' han representat fins are.

De totes maneras los aficionats al art dramàtic no deixaran de concurrir al Teatro Principal, á veure las obres més aplaudidas que s' han estrenat á Madrid de alguns anys ensa, algunas complertament desconegudas, y altres que á Barcelona s' han executat en garrote vil.

Las bailarinas inglesas, com á bailarinas han trepitjat molts esperans. Pero algunes son guapas, y com á donas han trepitjat molts cors.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Cham, lo gran caricaturista que durant molts anys ab las sèvas sortidas sempre humorísticas, vá fer les delícies del públich de Paris, y que fà alguns mesos vá morir, omplint de dol y de racansa al públich francés, era en la sèva conversació tant xispejant, com quan dibuixava y posava 'ls lemas al peu dels seus dibuixos.

Aquí vén alguns exemples:

Era á l' endemà de la cayguda de M. Thiers.

Feyà un més próximament que en la tribuna y en los periódics republicans no s' parlava d' altra cosa que de las qualitats de home d' Estat de M. Thiers y del puesto que «ocuparia en la historia.» Aquesta era la frase que s' empleava.

M. Thiers havia de sortir de Versalles, y encare no tenia reconstruïda la casa que vén destruirli 'ls surrectes de la Commune.

—Ahont s' hospederà? preguntava un amic del caricaturista.

Resposta de Cham:

—Ahont vols que s' hospedi? En l' historia.

Un dia parlaven davant d' ell de un pintor, diuent que tenia l' especialitat de fer riure ó plorar al espectador, segons la sèva voluntat.

—Oh! y qu' es ben cert, diguè en Cham. Avuy mateix m' ha fet plorar á mi.

—Crech qu' està pintant un quadro molt patètic.

—Oh! no es això, vá respondre. Es que parlant ab mí, ab aquells moviments bruscos que té, inadvertidament m' ha ficat un pinzell al ull.

Cham tenia unes camas molt llargues, y á proposit d' això contava la següent anècdota:

«Vaig entrar á casa de un sastre, vaig concertar uns pantalons per 45 franchs, trio l' corte y l' sastre s' posa a pendre'm la mida.

«Ab la cinta á la mà comensa á la cadera y vá baixant, cada cop més admirat. Quan arriba un xiquet més avall del genoll, se detura y s' fica la cinta á la butxaca.

—Y donchs qu' hem de fer? l' hi preguntó.

—Senyor, respon lo sastre que no havia previst la llargaria de las sèvas camas. Per 45 franchs lo qu' es jo no m' abaixó més.»

LAS TRES NINAS.

INTIMA.

Jo coneix tres belles nínas
Que m' tenen robat lo cor;
Totas tres ne son divinas
Y per totas sento amor.

La una els tú, que del moment,
Hermosa, que vaig mirarte
May més de mon pensament
Ja no has pogut separar-te.

Las altres dos son las nínas
De tots ulls ensisadors,
Estelas ab que iluminas
Lo blau cel de mos amors.

Aquí tens les tres ninetas
Que m' inspiran ver amor,
Totas tres ne son sagetas
Que han ferit mon pobre cor.

LLUIS RIERA.

ESQUELLOTS.

Que no ho saben?

Aquest dia varem rebre l' agradable visita del Tribunal. Ja veuen quin honor per nosaltres!

A la quènta en lo número 144 del nostre periòdic, corresponent al 13 de Octubre, varem reliscar.

¡Y quina reliscada! Figúrinse que no queyam fins al cap de 10 ó 12 días.

Lo Tribunal vá empenyarse en seqüestrarnos lo número indicat, y com que fins are no sabíam que's se quèstressin sino á las noyas bonicas, varem deduir que la ESQUELLA DE LA TORRATXA havia de ser molt caya. Aixó entremetj del disgust que solein tenir los pares, quan se troban en semblants cassos.

Després hém sapigut que la causa del nostre fracàs han sigut aquellas vinyetas tituladas *Negras y blancas*, en las quals reproduíam una casa de joch á las foscas y la mateixa casa á la llum del gas.

Hem de dir ab sinceritat que nosaltres no varem tractar d' ofendre á ningú, més que als jugadors, cridant l' atenció de l' autoritat sobre lo que succeixen en aquestas casas.

Ja es sabut que quan arriba un governador nou, plegan; pero que uns quants dies després s' hi tornan a posar. Es un fet que 's repeixeix sempre, y sobre l' qual nos creyam obligats á obrir los ulls de las autoritats.

Per lo tant lo natural era que aquestas, en lloch de anar á seqüestrar periódichs, haguessen anat á seqüestrar ruletas.

Ja han tornat los pelegrins de Jerusalem, y segons diuhen s' han divertit molt, sobre tot durant la travesia.

—Se'n volen convence?

Mirin lo grabat del present número. Representa l' vapor *Santiago* passant pél golfo de Lyon.

Al sentir lo contacte del barco, las aygas del golfo ván comensar una contradansa, que l' vapor y 'ls pelegrins, sense distinció de sexes ni d'edats, se ván veure obligats á ballarla.

Naturalment: las aygas del golfo de Lyon son republicanas, y al trobarse ab los pelegrins á sobre ván cridar:

—Que bailen!

Y ván ballar. ¡Vaya si ván ballar!

La major part estaven consternats, y creyent que l' havia arribat l' hora darrera, ván demanar confessió.

Afortunadament abundavan los capellans, y l' vapor ván convertirse en un immens confessionari.

Hi ván haver baldeyo general de conciencias.

Y are vostés mateixos posinse las mans al pit y comensin á meditar.

Los pelegrins son gent devota, gent moral, gent cristiana. Venian de la Terra Santa, o com si diguéssem de fer un' obra de devoció. No ván tenir ocasió de pecar y si l' haguessen tinguda es de creure que l' haurian retraxassada ab aquella energia que imposan las conviccions religiosas ben arreladas.

Y no obstant, quan se veyan perduts tot era demanar confessió, agenollarse y girar los ulls en blanch.... sense considerar que la mort es lo camí de la gloria, y que un naufragi pot abreviar lo tránsit, sustrayéntlos á las miserias y dolors de aquesta vida.

Vamos á veure, ¿duyan algun farsell de roba bruta en algun raconet de conciencia?

Responguin los pelegrins, y sobre tot responguin las pelegrinas.

—A qué vā que...!

Los únichs qu' estaven tranquilis y fins reyan d' aquell esparverament eran los mariners.

—Que Sant Telm nos guardi de un naufragi, deya un de la tripulació.

—Per que?

—Perque ab aquest cargament fora fácil ques' envenenés lo Mediterráneo.

Un periódich de Girona conta de una mare que vā matar á quatre fills, de 11, 4, 2 y 1 anys sense més objecte que l' desitj de convertirlos en angelets.

¡Quànts disbarats no fan fer las pampellugas religiosas!

Hém sentit contar la següent escena:

—Déu lo quart, Sr. Gayarre.

—Servidor de vostés, ¿qué se 'ls hi ofereix?

—Ja veurá, nosaltres tenim bonas mans ¡vén! Aixó vol dir que quan aplaudim, lo teatro s' ensorra. Vosté val molt; pero devegadas... ¿genten?

—Espliquinse clarament.

—Donechs vaja, la nostra missió no es altra sino la de demanarli una friolera cada mes, que ja l' hi pagarem ab aplausos.

—Allá hi ha la porta, senyors meus. . ¡Fora d' aquí!

—Miri que també sabém xiular!..

A un moviment energich del tenor, van passar la porta més que depressa. La llàstima es que no hi ha què hagut á la porta qui s' encarregués de mantenir a aquells ganduls, ab lo ranxo de la presó.

Torném lo nostre mes cordial saludo al periódich

que ha comensat á sortir á la Habana ab lo titol de *Lo missatger català*.

L' hi desitjém molts anys de vida, y que pugan los seus redactors trobar en lo cultiu de nostra llengua materna lo consol necessari á las afliccions de la ausència.

Fins are no s' havia publicat ni á Espanya ni al extranger una edició del Quijote que no valgués més que una pesseta. L' impressor Sr. Tasso ha resolt lo problema, y l' Quijote s' vén per una pesseta en la llibreria de 'n Lopez.

Tots los espanyols haurian de honrar al manco de Lepanto. Una pesseta es lo menos que poden donarli.

Sembla que dintre de poch temps tindrém la ditxa de sentir á una pianista rival de Rubinstein.

S' anomena Sofia Menter, es alemany y per tot arreu abont ha passat ha anat deixant recort admirable de las sevases facultats portentosas.

No l' hi faltarán admiradors á Barcelona, ahont lo piano té tants entusiastas.

Quan vinga, donarém lo seu retrato y la sèva biografia.

Una carta 'ns conta divertidas escenas dels pelegrins de la Costa, al tornarse'n á casa sèva, de regres de la pelegrinació á Montserrat, pél camí de la costa.

En un wagò de 3.ª classe, diu la carta, hi havia més animació qu' en tots los demès del tren: hi anavan en ell lo rector y l' vicari de un poble important de la costa, acompañats d' altres sombrejats colegas y de unas quantas devotas jovenetas y aixeridas que davant goig de mirar.

Lo vicari á impuls del *esperit di...vi* vā alsarse del assiento que ocupava y entonant una cansò ben oposada al objecte del viatje, vā posar-se á saltar y ballar ab gran gatzara, recorrent los departaments del wagò, saltant las baranes á tall de torero y fent unas cabriolas que l' hauria envejat un bolero al plé de las sevases facultats.

Lo rector l' hi estirava la sotana; pero las pelegrinas se partien de riure.

—Ahl aquest mossen Joseph es un *gat!* deyan las que l' coneixen.

En una província del Japon no creman ni enterran als difunts. ¿No saben lo que fan? los pulen y 'ls enceran.

Aquí som més radicals.

Aquí encerem als vius.

Tres anuncis que hi vist en un periódich de Buenos Aires:

«Zapatos para varones abrochados á la inglesa. Botines para hombres de cuero de perro francés.

«Cuatro clases de zapatos de fantasía para hombres hechos con materiales franceses.

«Botines para niños de 6 á 12 años confeccionados con arreglo al figurín de última moda.»

Homes abrotxats á l' inglesa, homes de cuero de gos francés, homes fets ab materials francesos y noys confeccionats ab arreglo al figurín d' última moda... ¿Quina gent corra per Buenos Aires?

Copia de un rétol penyat al coll, qu' ostenta un cego francés:

«Cego á conseqüència de las circunstancias més terribles y extraordinarias. Podria ferse'n una novela.»

QUÈNTOS.

Una beata en estat interessant topa ab mossen Francesch.

—Ja ho vén, senyor, la patria.

Lo capellá rihibit ab malícia:

—Si, ja ho veig: vā prosperant.

Conversa entre dos cómichs:

—Jo cada nit represento *La Guardiola*. Si vejessis lo públich! ¡S' hi fà uns tips de riure!...

—Donchs vejas, jo faig lo primer galan del *Nudo gordiano*, y també riu.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

A la dos-tres de l' iglesia
hi he vistaquest demati
un mocador de dos-tersa
que crech qu' es del meu cusi.

Lo total si vols saberlo
entre militars està:

no cal que res més te diga:
ab aixé ja ho pots trobar.

T. TOSALET.

II.

Es inmensa la primera:
es ditxés qui está segona.
Si voleu sabé 'l total
es lo nom d' un concejal
que 'ls diumenyes porta trona.

M. CODINA Y TERRANTÓ.

MUDANSA.

—Diges ¿ahont es la tot, Rosa?

—Està si no penso mal
á la total que total

¿qué volia alguna cosa?

—Dónali esta flor de tot
que ja fà una tot de dias.
l' hi vā pendre 'l meu Elías
quan estava dintre 'l pot.

AGUILERA.

TRIÀNGUL.

Horizontal y verticalment ha de dir la primera ratlla: lo que buscan los polítichs; la 2.ª un coll de las cartas; la 3.ª lo que 'm dará 'l pare quan me casi; la 4.ª véu de un dels verbs més usuals; la 5.ª una lletra.

UN RECOLETO.

CONVERSA.

—Vols saber quan seré gran

l' ofici que jo faré?

—Sí, —Donchs vesho mirant,
que ho he dit ben clà y ben bèle.

Q. ROIG.

TRENCA-CAPS.

Tous.—Alpens.—Tordera.—Llinás.—Calella.—Espelet.—Salselles.—Llussá.—Alfar.—Tiana.—Arenys.

Posar aquests noms en columna de manera que la primera lletra donga 'l nom de un poble de Catalunya.

EX-BOLEA N.º 1.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números, de manera que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin la suma de 15.

RATA D'ESCRITORI.

GEROGLÍFICH.

D

l

V

L O

ADLA VAG PESOJ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—A-ni-mal.
- IDEM 2.ª—Sol-fa.
- SINONIMIA.—Sala.
- ACENTIGRAFO.—Ocás Ocas.
- TRENCA-CLOSCAS.—Emilio Castelar.
- CONVERSA.—Federal.
- FIGURA DE PARAULAS.—P A C A
A N T O N
T E R
C O R D E
A N E C H

- GEROGLÍFICH.—En terra de cegos, lo borni es rey

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epígramas, endevinallias y fins guisats per las cuineras.

Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaràn en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure's y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponials s' otorgan grans rebaixas

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

TORNADA DELS PELEGRINS - EN LO SOLFO DE LYON.

Ab la mar alborotada,
tornant de Jerusalém;
cada pelegrí s'expressa
tal com are sentiréu:

Los que s'confessan:—¡Jesus!
—¡Maria! algun rectoret,
y 'ts mes, cambiant la pesseta
tant sols saben dir:—¡Ju.... seph!!